

לד א מ"י פ"ד מהלכות
מלכות אסורות
בלבד ב:
לה ב מ"ב פ"ק ט"ו
מהלכות מועד
זע"ט הלכה ז:

גליון הש"ס

גמ' שיעורין הציצית ע"י
לקמן דף לז ע"א ש"י
ד"ה עשר:

רבינו הגאון

כתוב אל (פני הכפרות
יהיו פני הכרובים, וגמירי
דאין פני הכרובים פחותין
מטפח. וירושלמי מנא לן
לדמיעלה משרה רשת
אחרת, ר' אבהו בשם
ר' שמעון בן לקיש,
ונוטרי לך שם, וכתוב
אתה ראתם כי מן
השמים דברתי עמכם, כי מן
דבר האמור הלך רשת
אחרת אל דבור האמור
כאן מעל הכפרות רשת
אחרת, ואקאשין מנא
הלל הסוכה בעיני עשרה
טפחים וזהו הסככה,
אימא עשרה טפחים,
בהו סככה הן. ושנין
נחמיה מביט עולמים נגרי
לנה דתביב והבית אשר
לנה המלך שלמה וכו',
והבריס פשוטין הן. נמצאו
הכרובים על גבי הכפרות
במשכן כמורים בשליש
הבית שורו כי טפחים,
(למטה יאהו ין מתיח)
עשרה טפחים לארץ
וכפרות כדאמרינן, פשו
לוה עשרה, וכתוב ויהי
הכרובים פורשי כנפים
למעלה וסוכים בכנפיהם,
נמצאו כנפי הכרובים
למעלה מעשרה וקרי
לוה סככה, שמע מניה
כי חלה עשרה וזהו
הסככה, ואקאשין מנא
בנפיתין למעלה מראשיתן
היו פורשין, שנבצא
החלל עשרה טפחים,
דלמא בהדי רישיהו הוה
קיימו ונמצאת הסככה
(למעלה) מכלל עשרה.
ושנין מרביב פורשי
כנפים למעלה, שמע מניה
למעלה מראשיתן. ויהיה
לך טאר הני בכפי
אלו בפרק י"ו כל האמות
היו בניבנות, ומפורש
(המאנה) [שם כי האמה]
של משה היתה קטנה,
ואחרת היתה יתירה עליה
ואחרת אצבע, ואחרת יתירה
עליה חצי אצבע, נמצאת
האמה שהיא ששה טפחים
וחצי אצבע היא הבינונית,
שש פחות הימנה חצי
אצבע ואחרת יתירה עליה
חצי אצבע, אלא ל"י יתודה
רפליג עליה דרי מאיר
דאמר אמה של בנין ה'
טפחים ושל כלים ה',
נמצאת ארוך שבעה טפחים
וכתוב כי כלי הוציא,
ובמחנה טפח הרי ה' הוציא,
נשאר קומת הכרובים]
ל"י טפחים ודצי, ח"י הנה
צריכין להיות שיעור
י"א טפחים והצי הסוכה
ושנין ל"י יתודה גמרא
גמרי לה שיעור הסוכה י'
טפחים, דאמר בר חייא
בר אשי אמר רב, שיעורין,
הציצין והמחיצות, הלה
למשה מסיני. מחיצות של
דאמרן שיעור מחיצות של
סוכה עשרה טפחים הלה
למשה מסיני. הניחא ל"י
יתודה בצריך הלה, אלא
ל"י מאיר מראשיתיה היא,
מאיר מראשיתיה גובה הדפנות,
ואתא הלה לגוד סוקי מחיצתא,
ולרופן עקמה ד' אמות, ופחות מני' מלבד דמי.
ואקאשין שיעורין באורייתא גינה, דכתוב ארץ חמה ושחרה, אמר ר' חנין כל הפסוק הזה לשיעורין נאמר, חמה התנן
בנעשים פרק י"ג מ' שנכנס לבית המנוגע וכו' על כחו וסדליו וטבעותיו בידו, הוא והן טמאין מיד כו'.

היץ דיש נמוק זרעא שראוי להניח בו שני תפלין כדאמרינן זרע
המואל תפלין (יערובין דף ע"ה:) ואע"ג דבזי לץ כתיב מנא (ו) ומתרגמינן
'זין עיניהו' עמינן פרק האומר (קדושין טו.) גבי ינאי המלך הקס
להם בזין שבין עיניהו וזהו זין עיניהו משמע כמו זין עיניהו דכתיב
גבי תפלין שהכל בגובה של ראש
ומיהו אינו מתיבז כל כך משום
תפלין יליף בזוף קומתן רבה
(מנחות דף לז:) בגובה שוה שבין עיניהו
בגובה הראש מלא תשימו עיניך
זרעאש זמקוס עשר ומימ' אפילו
היה לץ על המנה ומשע מימ' היה
לץ לקשור היץ והתפלין מאחורי
ראשו והיו שניהם דומין שם את
המזנפת והא דלמרינן צפרק ראשון
דיומא (דף ע"ב:) דנגלי כה"ג זיה"כ
כשרין לכהן הדיוט א"ע"ג דצנגדי לכן
מביז מזנפת בשאר נגדים אירי חוץ
מן המזנפת ומיהו זבשון גמ' אשכחן
דקרי מזנפת להיא דכהן הדיוט
דלמרינן צ"י זרעאש (שם כה. וס.)
גבי פייס שנטול מזנפתו של אחד
מחס ועוד קמה דלא היה לץ זיה"כ
צנגדי לכן וקשה קרי ליה מזנפת ושמא
אעפ"כ היתה קטנה כמזנפת של כל
השנה (ו) וע"י מוספות עירובין ע"ה: ד"ה
מקום: **תפשת** מרובה לא
הפשת. יש מפרשים לפי שגמיה
מרובה אין לה סוף וכלן אי אפשר
לומר כן דעל כרחיך לא אפשר ללמוד
אלה מפנים שיעולין ליכנס במשכן
וכן צפרק קמא ד"ה (דף ד: וס.)
ובתגובה (דף טו.) גבי עלרת דיש לה
משלומין כל שבעה דיליף מחג המזות
ופריך ויליף מחג הסוכות ומשני תפשת
מרובה לא תפשת והתם שי לדבר סוף
ועוד מוכח דהיא צורת כהנים
דכתיב (ויקרא טו.) כי יזון זבוע וקרי
ימים רבים ימים שנים יכול ימים
הרבה אמר ר' עקיבא כל שמשמעו
מועט ומשמעו מרובה תפשת מרובה
לא תפשת תפשת מועט תפשת רבי
יהודה בן צדקה אומר שמי מדות
אחת מדה ללה ואחת מדה שאינה ללה
מודדין צנמה ללה ואין מודדין צנמה
שאינה ללה אמר רבי נחמיה וכי
למה זבא הכמוז צנמה או לנעול והלא
לא זבא לנעול אלא לפתוח אש אתה
אומר ימים עשרה או אינו אלא מנה
או מאתים או אף חוץ ריבוא וכשתה
אחת ימים שנים תפתח וזהו פירושו
של תפשת מרובה דאש אתה תופש
את המועט אין מוסיף אתו מידך
שהמועט בכלל המרובה אצל זאת
לפתוש המרובה אומר לך גמא ראיא
וטול ורבי יהודה בן צדקה זבא ללמוד
ממנהו העולם שמופסין את המדה
כלה ומניחין את המדה שאינה ללה
לף כאלו מופסין החשבון המועט שיש
המקור ור' נחמיה זבא ללמוד מדרך
המקוראלא שאל זבא לקטום אלא לפרש והכא גבי משלומין לריכין
כולן לנעמייה שאל רבי עקיבא: (וע"י מוספות יומא ע"ב. ד"ה נעדין)
בשרישי הבית הן עומדין. דקומת הכרובים עשר אמות
והבית שלשים אמות והא דכתיב (מלכים א' ו') ולפני
הדביר עשרים אמה אורך ועשרים אמה רוחב ועשרים אמה קומתו
היינו משפת הכרובים ולמעלה כדאיתא צ"י המוכר פירות (ד"ב ע"ג: וס.)
ולא כמו שפירש בקונטרס צפירוש מלכים (שם) דעליית בית קדשי
הקדשים נמוכה משל היכל: (וע"י מוספות יומא נ"ג. ד"ה ועשרים)
בגן

זר יוכני. עוף גדול הוא מאלד וצבצורות (דף מ:.) אמרינן פסע
אחת הטילה זר יוכני זילה במקומה וזבצורה ששים כרובים ופינה:
ש' ארום: פני פני גמר. ג"ש גמר וזבצורה לא כתיב פסע
פסעס מרובה. פסעס שאתה שומע אף המועט במרובה לא תפשת
דיש להקשות תפוס את המועט והרי
אחת שקרן צדברין: ויליף מפני
הכרובים. דזוטרי מטפח: היינו פני
כרוב היינו אדם. הלא שניהן שוין
ולמה חלקס הכמוז. ומשני לעולם
כרוב נמי פני מיעון הוא וזהו מילוקס
פני אדם אפי רררבי פני הכרוב אפי
זוטרי: וממאי דחלה עשרה. כיון
דמלרין ופסעס לפת עשרה ממאי
דחללה עשרה לזד מעוזי סככה
דלמא צהדי סככה כי לרין ופסות:
צגלש הניס היו עומדין. שהיו
הכרובים עשרה שלמה עומדין צלרן
על רגליהם וכתיב קומת הכרוב עשר
נמאל קומתו ללה צגלש גובה הבית
שהוא שלשים אף חלון צמסכן כשהיו
הכרובים עשרה משה על הכפרות
היה גבהן ללה צגלש גובה הבית:
היה קמה הוי. גבהו: **טלמייה** כמה
היו עשרים. נמאל גובה הכרובים ללה
לסוף עשרים טפחים מן החלון והן
דארון ופסות. לרעת מרלשס (ו) פל
כרובים כמה היו נמאל מרלשס של
כרובים עד רגליהם עשרה טפחים:
ולכתיב סוכים וכנפיהם. אלמא
מכנפיהם ולמטה עד הכפרות קרוי
סכן וכנפיהם למעלה לגבהן היו
פרוסות אלמא תחת כנפיהם עשרה
טפחים חלל עד הכפרות וקרי ליה
סוכה: וממאי דדפיהו עילוי רישיהו.
פריסי דהוה ליה חללה עשרה: לבדי
צגלש צגלש אמה בת ששה טפחים.
עשרה עס עזבי הכנפים: הניחא
לרבי מאיר דאמר. במסכת מנחות
(דף ט"ז:.) כל האמות. שבמשכן זין של
לכיס זין של בנין הן ומדדות
צביונית שיהא אמה בת ששה טפחים.
והיא קרויה צביונית מפני שיש בה
חמשה קטנה הימנה והיא אמת יסוד
וסוצב ואמת הקרות ואמת ריבוע
של מוצב שהמניו כדלמא צביונית
(שם) מהאי קרא ואלה מדות המוצב
צלמנות אמה אמה ועופה וגו' ויש
דגולה הימנה חצי אצבע כדמניא
צפסחים (דף פ"ו.) שמי אמות היו
צבשון הצריה אמת יתירה של של
משה חצי אצבע שמי אמות ז' מקלות
עשוין למדוד כהן האמות. שושן צבירה
מקום הוא על חומת עשר מזרחי של
הר הבית ושם היצירה מזרחית זב.
הניחא לר"מ שהשוה כל האמות איכיו
למליף כדילפת דל י' לארון וכפרות
פשו להו עשרה מכנפיהם עד מקום
מוצבם: ממאי איכא למימר. על מינה
היה

(ערובין ט"ו וכו"ו) מנחות ט"ו. שיעורין. שמתחמם לכל דבר, כגון סיד עם חלב פיגול וכו' ויתן מן המט שמתמא
צאלה ושאר שיעורין דמפרש לקמן, הציצין. חיליה הפוסלת בעיניה, ומחיצתין הלכות מחילה שמתא נגזיה עשרה וכו' שאר
הלכות (ערובין ד.) חלבה למשה מסיני. אלו שלשה שאלו צבית מפרש מנין להם מן המורה והשני שאלה למשה
מסיני הם וששן השומע וסדן כסדר שמעון (לשון ט"ז.) כל הפסוק הזה לשיעורין נאמר. והשני שמתא על איש שיש
בה פסוק שיעורין תורה תלפין צבן (ברכות ט"ז.) וכל אלו משערין צבן דכתיב חללים (ערובין ד.) הנכנס לבית המנוגע.
כתיב (ויקרא ט"ז.) והבא אל הבית יטמא עד הערב ולא תכנס בנסים, והואילן צבית יכנס בגזיו (שם) כשהוא שיעור
אליה, והואילן לא חלל, וממתיב כנפיהם והוא יכנס אל צביו, הלכן הנכנס בו וישאל את גזיו עמו שאל כדרך
קומתו שאל כדרך מלגט (חולין ט"ז.) שאין מלגטין בו דרך מלגט, דומאל דלוי על כספיו (ערובין ד.)

א) מנינה יג. ב) א) נקמן
אחל ר"ס לצי"ג. א) נקמן
ו: כלל פ"ו מ"י עירובין
ד: מנחות ט"ז. ד) עירובין
ד. ט) ט"ז כתיב מה,
ו) ט"ז חולין ט"ז נע"י פ"ג
מ"ט, א) גמיה זו היא דרך
דכש על זה סוד מנעיס,
ב) ס"א: גופו, א) ז"ל
הא מתרגמינן, (ו) ומתרגוס
אוקולס אחל צית עטיה,

תורה אור השלם

1. יהודי כאשר כלך
יצחק לברך את יעקב
יהודי אך יצא יצא יעקב
מאת פני יצחק אביו
ועשו אהיו בא מצידו.
בראשית כו ל
2. ויאמר יעקב אל קא
אם קא קמאחי חן בעיניך
ולקחת ממחירי מניי כי
על כן ראיתי פניך כראת
פני אלהים ותרצני:
בראשית לג י
3. והיו הכרובים פרישי
כנפים למעלה סוכים
בכנפיהם על הכפרות
ולקחת ממחירי מניי כי
על כן ראיתי פניך כראת
פני אלהים ותרצני:
בראשית לג י
4. וארבעה פנים לאחד
פני האחד פני הכרוב
ופני השני פני אדם
והשלישי פני ארבה
והרביעי פני נשר:
יהוה ק"א ל' ד'
והבית אשר בגן
המלך שלמה לוי ששים
ארבע ארבו ועשרים
קומתו ושלישים אמה
קומתו: מלכים א' ו ב
5. קומת הכרוב האחד
עשר אמות וכן הכרוב
השני: מלכים א' ו ב
6. עשר אמות ארך
הקדש ואמה וקצי
דאמא רחב הקדש
האחד: שמות כו טז
7. ארך חסון ושערה
וגפן ותאגדה וקצי ארץ
זית שמון דבש:
דברים ח ח

מוסף תוספות

א. ד] לא חלקת תורה
במנחות. כל כהן גדול.
מוס' ה"א: יומא ע"ב:
ב. שהכרובים שששה
שלמה העומדים בקצה
משני צדי הארון ובהם
עשר אמות. מוס' יומא ע"ב
ד"ה ועשרים.

מוסף רש"י

ברביא. פני מיעון (מנינה
(ט"ז.) היינו כרוב היינו
אדם. מה הן פני כרוב
מה הן פני אדם. ובי
לא חלון כן (ט"ו.) אפי
רביביו ואפי זוטרא.
האלה פני גדול האמתי פני
קטן (ט"ו.) כל האמות
היו בינוניות. צלמנת גת
ו' טפחים לכל אדם
יש גדולה ממנה כדלמא
כיצד נולין (פסחים פו.)
שמי אמות היו צבשון
הצבירה, אחת יתירה על
של משה חצי אצבע ואחת
יתירה עליה חצי אצבע
ממלאת יתירה על של משה
אצבע (ערובין ד.) אמה
של בנין. כגון אמות
הקדש והישיבות (שם)
א: כגון חומת הבית
ומתח העולה (מנחות ט"ז.)
ושל כלים. כגון אמות
הארץ והמנחות והשלמן

מלגטין. אלו חלן צביו וממאס עם חלף כהן מלי קורא והלא אל הבית, בלל שהיה דכתיב (ויקרא ט"ז.) והבא אל הבית יטמא וכו' וזהו חלון דלוי על כספיו (ערובין ד.)

